

Évközi 24. Vasárnap B

A hit, ha tettek nem származnak belőle, magában holt dolog. (vö. Jak 2,17)

Olvasmány

Izajás 50,5-9a

Prófétája által a Megváltó így beszél: "Isten, az Úr megnyitotta fülemet. Én nem álltam ellen, és nem hátráltam meg. Hátamat odafordítottam azoknak, akik vertek, arcomat pedig azoknak, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok elől, akik gyaláztak és leköpdöstek.

Isten, az Úr megsegít, ezért nem vallok szégyent. Arcomat megkeményítem, mint a kőszikla, s tudom, hogy nem kell szégyenkezniem. Közel van, aki igazságot szolgáltat nekem. Ki szállhat velem perbe? Álljunk ki együtt! Ki az ellenfelem? Jöjjön ide hozzám! Isten, az Úr segítségemre siet. Ki ítélné el?

Szentlecke

Jakab 2,14-18

Testvéreim! Mit használ, ha valaki azt állítja, hogy van hite, belőle fakadó tettei azonban nincsenek? Üdvözítheti a hite? Ha valamelyik testvérnek nem volna ruhája és nem volna meg a mindennapi tápláléka, és egyiketek így szólna hozzá: "Menj békében, melegedj, és lakjál jól!", de nem adnátok meg neki, amire testének szüksége van, mit használna?

Ugyanígy a hit is, ha tettek nem származnak belőle, magában holt dolog. Azt is mondhatja valaki: "Neked hited van, nekem meg tetteim." Ha tettek nélkül megmutatod nekem hitedet, tetteim alapján én is bebizonyítom neked hitemet.

Evangélium

Márk 8,27-35

Abban az időben: Jézus elment tanítványaival Fülöp Cezáreájának vidékére. Útközben megkérdezte tanítványait: "Kinek tartanak engem az emberek?"

Azok így válaszoltak: "Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások valamelyik prófétának."

Erre megkérdezte tőlük: "Hát ti mit mondotok, ki vagyok?"

Péter válaszolt: "Te vagy a Messiás!" Ekkor Jézus a lelükre kötötte, hogy ne szóljanak erről senkinek.

Ezután arra kezdte tanítani őket, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad. Ezt egészen nyíltan megmondta.

Erre Péter félrevonta, és szemrehányást tett neki. De ő hátrafordult, ránézett tanítványaira, és így korholta Pétert: "Távozz tőlem, sátán, mert nem Isten szándéka szerint gondolkodsz, hanem emberi módon."

Majd összehívta a népet és tanítványait, s így szólt hozzájuk: "Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszíti életét értem és az evangéliumért, megmenti azt."

Elmélkedés

*A mai szentírási helyek néhány olyan kérdést állítanak a középpontba, amelyek a keresztény lét lényegét érintik: Ki Jézus Krisztus? Hogyan higgyünk Benne és Atyjában? Mit követel tőlünk ez a hit, ha valóban keresztények akarunk lenni? E kérdések – Jézus élete óta – mindenkihez újra szólnak és mindig aktuálisak. A válaszok olyan sokfélék, mint a kérdések maguk. Ki Jézus? – Az ács fia. Csábító. Küzdő. Megszállott. Próféta. Messiás. Igen, Messias, de nem politikai harcos és felszabadító. Nem lehet belepaszírozni az emberek által kitalált ideológiákba. Útja a kereszthez vezet és a kereszten át a feltámadásra. Kívülről sok (hamis) lehetőség van Jézus megítéléséhez. Jézust fel lehetne magasztalni mint Gandhit, Martin Luther Kinget, vagy akár valamelyik marxistát; lehet, hogy ez megfelelt volna kortársai elképzelésének és tőlünk sem kívánna sokat. Ezzel külső ismeretek halmazát nyernénk Jézusról. Olyan ismeretet, hogy "mit mondanak róla", de ez sohasem lehetne személyes döntés Jézus mellett. Hogy valamit megragadhassunk Belőle és megtapasztalhassuk, hagynunk kell, hogy személyesen tegye fel a kérdést: "Ki vagyok én **neked?**"*

Csak az tudhatja, ki az Atya, aki bensőleg áll kapcsolatban Jézussal. Akkor azt is tudja, hogy ez mindig a hit cselekedeteiről is szól amelyek a Jézusra mondott igen-jét és szavait kell, hogy kövessék. A szó, amely nem ölt testet az emberekkel való találkozásban, azoknak szolgálatában, akik segítségre szorulnak, halott hitből fakad. Jézus indítóoka, hogy a világba jöjjön az volt, hogy megmentsen; ezért nekünk, követőinek is az üdvösséget kell akarnunk és továbbadnunk a világ számára. Jézusban és Atyjában hinni: úgy tűnik, hogy sokat kíván, sőt lehet, hogy azt az érzést sugallja, hogy az ilyen hit teljesíthetetlen feladatot jelent. De szabadon cselekedhetünk mély bizalommal, Isten iránt, Aki Jézus keresztútját az életre vezető úttá tette. Így marad élő, személyes kapcsolatunk az Úrral hitünk középpontjával és biztos alapjával.